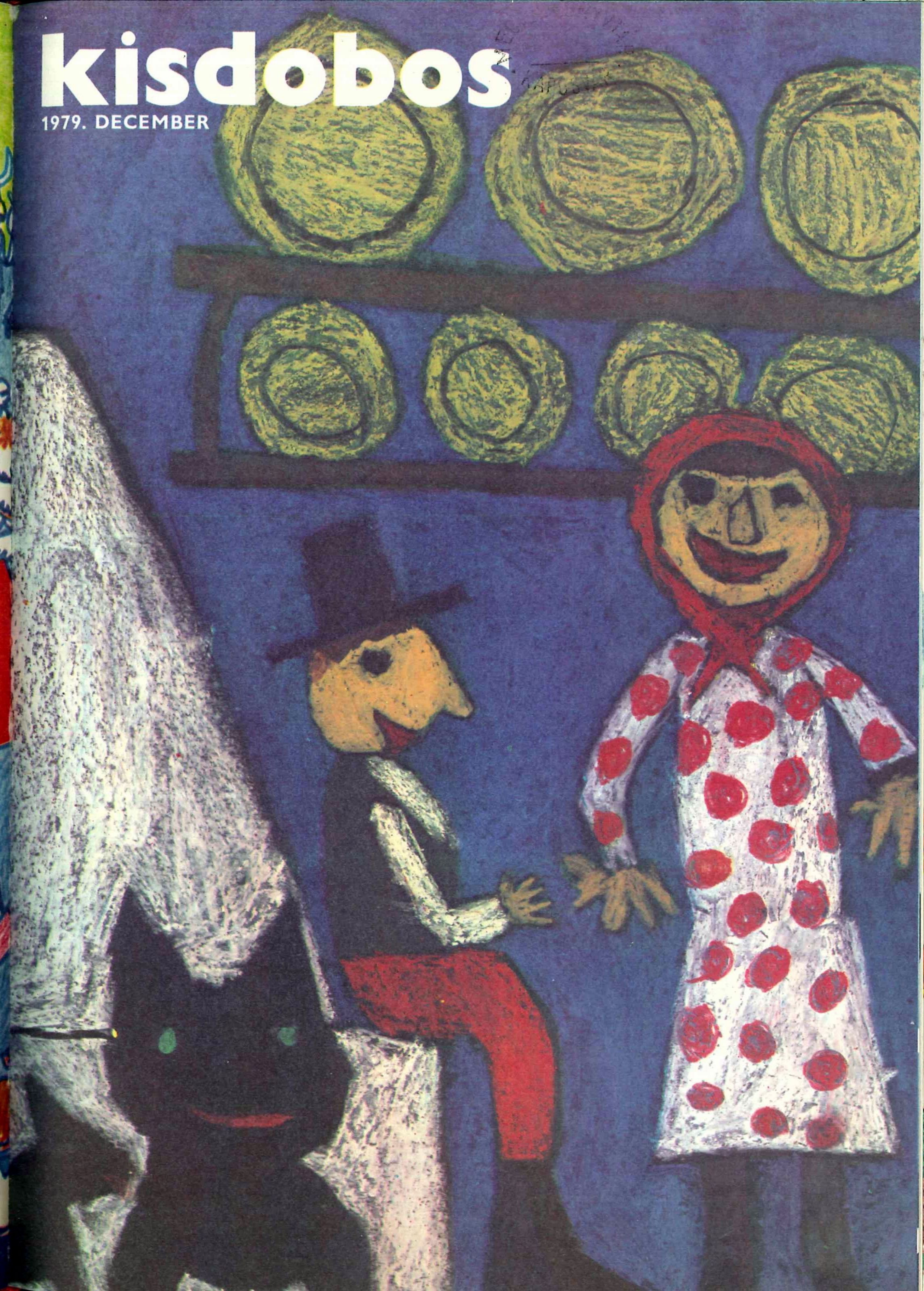

kisdobos
1979. DECEMBER

A baleset, a zsákbamacska és más halaszthatatlan családi ügyek

Magyar Gyuri apukája meghívta az őrsöt Gyuri születésnapjára. Boldogan mentünk el, mert szeretjük Gyurit, és sikerült kitalálnunk, hogy felhúzható halacskát ajándékozunk neki. A hal pontosan úgy cikázott a kék szőnyegen, ahogy Gyuri szokott a fogócskában.

A háziasszony Gyuri nyolcadikos nővére volt. Azt mondta, ha kikergetőztük magunkat, menjünk át a másik szobába. Átmentünk. Gyertyák, torta, teríték. Asztalhoz ültünk. Ekkor derült ki, hogy a nagylány elfelejtette a poharakat. Gyuri, mint a villám, felugrott, hogy segítsen, és magával rántotta az abroszt, amelynek szélét az imént még meghatottan szorongatta. Az abrosszal pedig feldőlt az ünnepi hangulat. Az égő gyertyákat a vázából kifolyt víz oltotta el. Maradék jókedvünkből Gyurit vigasztaltuk, aztán rendbe szedtük a szobát. Így lett nálunk a család napja a családi baleset napjává.

Engem azon a napon egy másik baleset is ért. Rájöttem, hogy közeledik a karácsony, és képtelen vagyok kieszelni, mivel lepjem meg kilenc kis barátomat. Máskor, ha valamit nem tudok, megkérdezem az őrsöt. Ki hitte volna, hogy ilyen nehéz egyedül!

Meg nem született döntésemre aludtam egyet, és másnap újra kezdtem a fejtörést. Lássuk csak! Anyukámnak írok egy mesét, mert ő azt szereti, ha még most, nagylány koromban is olyan romlatlan a fantáziám, mint mikor óvodás voltam. Persze, szépen kell írnom, de leginkább hibátlanul. Apukámnak téli tájképet festek, fekete kartonra fehér temperával. Egyszer nagyon tetszett neki, amit az iskolában készítettem. A képet be is keretezem. Lécet már találtam, csak smirglit kell vennem, hogy a keretet lecsiszoljam. Még rejtély, hogyan illesztem össze a keret darabjait, de a barkácsolóktól majd megtudakolom. Terka húgomnak monogrammot és margarétát hímezek az új melegítőjére. Tán nem növi ki a táborozásig. Terka biztosan boldog lesz, mert ő rém rondán tud csak öltögetni. A név-kezdőbetűk bejelölése pedig kötelező. Felnőtt barátaimnak, rokonaimnak tréfás apróságokat vásárolok. A neveket már felírtam, remélem, nem hagytam ki senkit. Némi pénzecském is összegyűlt. Akikkel lehet, zsákbamacskát fogok játszani. Már látom is magam előtt Győző bácsit, amint kiválaszt magának, mondjuk, egy csokoládéaranyérmet: azonnal feltűzi a zakójára és kakas-büszkeséggel járkál. Mindenkit megnevettet anélkül, hogy neki egy arcizma is megrezdülne. Az őrsömnek meg...

Na tessék, megint elakadtam. Az a baj, hogy ahány gyerek, annyi féle. Meg aztán nem is lenne jó kilenc különböző ajándék. Hiszen az őrs nem kilenc gyerek, hanem ők kilencen egy őrs. És ez, ugye, egészen más. Talán, ha... Hát persze! Ez remek lesz.

Megkértem a napközis tanárnőt, hogy halaszthatatlan ügyben engedjen el. Az úttörőházba mentem. Egy óra múlva vissza a napközibe, dolgom végezetlenül. Este végre találkoztam a gyerekszínpad rendezőjével. Elmondtam neki, hogy tíz jegyre lenne szükségem a december 25-i előadásukra. Pénzem nincs, de a jegyek árát szívesen ledolgozom. Beleegyezett. Most esténként rohangálok, meghívókat címezek, szervezek, ahogy kérik.

Bali Csabi tegnap közölte velem, hogy nem marad el a jövő heti őrsi összejövetel, csak engem most nem hívnak meg. Furdal a kíváncsiság: mit csinál az őrs nélkülem.

Terka már másodszor került elő maszatosan a lomtárból. Csak nem a szánkónk talpát rozsdátlanítja? Az arcára csak ez van írva: titok. Bár a rozsdátlanítás időszerű, mert még a múlt hónapban megbeszéltük, hogy a szünidőben, mihelyt havazik, kivonulunk egy óriási bobversenyre. Testvéreket, szülőket is viszünk, de csak akkor, ha beleegyeznek: addig maradunk, míg haza nem kerget bennünket az éhség.

Máris Mária őrsvezető

Koltai Éva rajza

Kosztolányi Dezső

Téli alkony

Aranylanak halvány ablakok...
Küzd a sugár a hamvazó sötéttel,
fönn a tetőn sok vén kémény pöfékel,
a hósík messze selymesen ragyog.

Beszélget a kályhánál a család,
a téli alkony nesztelen leszállott.
Mint áldozásra készülő leányok,
csipkés ruhában állanak a fák.

A hazatérő félve, csöndesen lép,
retteg zavarni az út szűzi csendjét,
az ébredő nesz álmos, elhaló.

S az ónszín égből, a halk éjszakában
táncolva, zengve és zenélve lágyan,
fehér rózsákként hull alá a hó.

Csukás István

A RADÍRPÓK

Bogyó nyugtalanul ébredt, nem találta a helyét, leült, majd felállt, belekortyolt a tejeskávéba, beleharapott a vajas kiflibe, de most semmi se ízlett neki, nyugtalanság motoszkált benne, és rossz előérzete volt.

Iskolába menet az utcán sem ténfergett, és nem bámészkodott, hanem leszegte a fejét, és gyorsakat lépkedett, míg a nagy fához nem ért, ahol Pom Pom lakott.

Hogy kicsoda Pom Pom? Talán már ismeritek. Vagy nem? Ó, igazán senki sem ismeri, mert hol ilyen, hol olyan! Bámulatosan tudja változtatni az alakját! Ha akarja, olyan, mint a szőrpamacs vagy paróka vagy egyujjas kifordított bundakesztyű vagy szobafestő pemzli vagy papucs orrán a pamutbojt! Most milyen? Most leginkább egy szőrsapkához hasonlít, ahogy ül ott az ágon, egy szép hosszú ágon.

Bogyó már majdnem továbbment, mikor észbe kapott, megtorpant, és halkan felszólt a fára:

— Pom Pom!

Pom Pom, ahogy meghallotta a hívást, azonnal Bogyó fejére ült.

— Már azt hittem, hogy nem jössz! És mikor jöttél, azt hittem, hogy továbbmész! Hova rohansz? Mi bajod van? — kérdezte.

— Olyan nyugtalan vagyok! — válaszolta Bogyó. — Meg rossz előérzetem van! Csak még nem tudom, hogy miért, meg hogy mitől!

Körbesétálták a fát, és törték a fejüket, hogy mi lehet az oka a nyugtalanságnak meg a rossz előérzetnek? Egyszer csak Bogyó hirtelen megállt, és a homlokára csapott, vagy Pom Pomra, aki kicsit előrecsúszott a fején.

— Gombóc Artúr!

Pom Pom is felkiáltott, hiszen épp az előbb csaptak rá:

— Az ám! Jaj! — Majd kicsit hátrább húzódott Bogyó fején, és megkérdezte: — Mi van Gombóc Artúrral?

— Az van Gombóc Artúrral, hogy nem tudom, mi van vele! Nem látom sehol! — válaszolta Bogyó. — Hova tűnt, és hol van? Ez az! Ezért vagyok nyugtalan!

És újra a homlokára csapott, de Pom Pom egészen lecsúszott a bal fülére, úgyhogy nem lett semmi baj.

Ebben a pillanatban egy apró madár szállt arra, lekiáltott nekik:

— Ismeritek Gombóc Artúrt?

— Igen! — mondta Bogyó. — A barátai vagyunk.

— Igen! — mondta Pom Pom is a bal fülről.

— Akkor jó — mondta a madár. — Mert nagy bajban van, és barátokra van szüksége. Arra van, ott van! — mutatta a szárnyával, és elrepült.

— Mi az a nagy baj? — kiáltott utána Bogyó.

— Mohó volt, megint mohó volt, az a nagy baj! — kiáltott vissza a madár.

Gyorsan elindultak abba az irányba, amit az apró madár mutatott, és nemsokára egy madárkereskedéshez értek.

A kirakatban azonnal meglátták Gombóc Artúrt. Egy nagy kalitkában gubbasztott, és lógatta az orrát.

— Pszt! — pisszegett neki Bogyó.

Gombóc Artúr felnézett, és éppen nagyot akart ugrani örömében, mikor eszébe jutott a kalitka, így hát csak mosolygott egyet, majd legyintett, majd sóhajtott.

— Hogy kerültél ide? Illetve oda? — kérdezte Bogyó.

— Haj, haj! — sóhajtozott Gombóc Artúr.

— Ebből nem értek semmit! Meséld el, és ne sóhajtozz közben, mert azzal csak az időt húzod! — kérte Bogyó.

— Jó! — egyezett bele Gombóc Artúr. — Ott kezdem, hogy éhes voltam. És ahogy így éhesen ballagtam, megláttam egy kirakatban egy madarat, akit éppen etettek; sőt tömtek! Képzelhetitek, mit éreztem! Ekkor észrevett az a madár, akit tömtek, és így szólt: „Nincs kedved helyet cserélni velem?" Én szólni sem tudtam, csak bólintottam. Erre azt suttogja a madár: „Várd meg, míg elmegy ez a kopasz, akkor húzd fel azt a kallantyút a kalitkán!" Megvártam, míg elmegy a kopasz, elhúztam a kallantyút, a madár kimászott a kalitkából, én meg bemásztam. Vártam az ennivalót. Hozta is a kopasz, de közben így dünnyögött: „Na, ez a vitaminkeverék majd használ! Ettől majd megjön az étvágyad!" És mindenféle vacak vitaminkeveréket nyomott a csőrömbe. Én mondtam, hogy csokoládét kérek, de nem lehetett jól érteni, mert újabb vitaminkeveréket hozott, és még egy nagy lakatot, amit rákattintott a kalitkára! Azóta itt vagyok, és éhes vagyok, mert nem szeretem a vitamint!

Bogyó töprengett, törte a fejét, hogy mit lehetne csinálni, majd így szólt Gombóc Artúrhoz:

— Kiszabadítunk! Mivel most már vége a nyugtalanságomnak meg a rossz előérzetemnek! De tegyél úgy, mintha nem ismernénk egymást! Ez fontos, a taktika miatt!

— Jó! — mondta Gombóc Artúr. — És most már sóhajtozhatok? Könnyebben telik úgy az idő, meg nem érzem annyira az éhséget!

— Sóhajtozhatsz! — hagyta rá Bogyó, és bementek a madárkereskedésbe.

A kopasz ott állt a pultnál, és megkérdezte:

— Mit tetszik?

— Azt a kövér madarat kérem! — mondta Bogyó, és a kirakatban gubbasztó Gombóc Artúrra mutatott.

— Nem eladó! — mondta a kopasz. — Ő a cég reklámja! A madárbolt büszkesége! Képzeld, egyetlen éjszaka ilyen szép dagadtra hízott a speciális vitaminkeverékemtől! Az ám! Bizony! — Örömében ugrálni kezdett, s így kiabált: — Nézzétek csak, milyen kövér!

Orosz István rajza

Díszmadarak

Majd Bogyóra nézett, még egy lakatot tett a kalitkára, s így szólt:
— Mondtam már, hogy nem eladó!
Bogyó kiment a madárkereskedésből. Kint hátat fordítottak a kalitkának, mert nem bírták nézni Gombóc Artúr bánatos képét.

— Itt csak a Radírpók segíthet! — súgta Pom Pom.

— De hogyan találjuk meg? — kérdezte Bogyó.

— Követjük a nyomát! Ugyanis amin a Radírpók végigmászik, azt leradírozza! Tehát ahonnan hiányzik valami, arra járt a Radírpók! — magyarázza Pom Pom.

— Gyerünk! — mondta Bogyó. Majd egy pillanatra visszafordult, és kacsintott titokban Gombóc Artúrnak, hogy ne féljen, és visszajönnek, kiszabadítják!

De Gombóc Artúr úgy tett, mintha nem ismernék egymást, csak sóhajtozott, meg lógatta a fejét.

Mentek az utcán, figyeltek jobbra-balra, hogy honnan hiányzik valami! Pom Pom találta meg az első nyo-

mot: egy morcos bokszer állt a sarkon, és hiányzott a fél füle!

— Hihihi! — vihogott Pom Pom.

— Mit nevetsz? Mi a csudát nevetsz?! — kérdezte a bokszer mérgesen.

— Nézd meg a tükörben! — ajánlotta Pom Pom.

A bokszer megnézte magát a kirakatban, és rettentő dühös lett, morgott, és csikorgatta a fogát.

— Ki tette?! Ki volt az?! Összetöröm a csontját! Hol a fél fülem? Brrr! Hrrr!

Bogyóék gyorsan továbbmentek, s figyeltek jobbra-balra.

Egy villanyszerelő kapaszkodott a fél villanyoszlopba, és morgott és rugdalózott.

— Hol a villanyoszlop?! Az előbb még itt volt! Az előbb másztam fel rajta! Most hogy mászok le?!

Bogyóék gyorsan szedték a lábukat, nem törődtek a kalimpáló villanyszerelővel és azzal sem, hogy hatalmas forgalmi dugó keletkezett, mert a közlekedési lámpáról eltűnt a zöld jelzés.

— Nyomon vagyunk! — rikkantotta Pom Pom.

Siettek, rohantak, és csak futtában látták, hogy egy szakasz katona menetel az utcán, elöl lépkedett peckesen az őrmester. Nincs ebben semmi különös! A különös csak az volt, hogy a katonák is, az őrmester is mezítláb lépkedtek! Eltűnt a lábukról a cipő!

Aztán láttak egy gyereket, aki három nagyot nyalt a levegőbe, mivel eltűnt a fagylaltja; s egy léggömbárust, aki nyugodtan álldogált, mert még nem vette észre, hogy léggömbjei elszabadultak.

Gyorsan szedték a lábukat, és egyszer csak az Állatkerthez értek. Be is sétáltak szépen, mert a nyomok erre vezettek! Rögtön egy síró-rívó zebrába ütköztek, aki, amikor egy kicsit abbahagyta a sírást-rívást, így panaszkodott:

— Olyan vagyok, mint egy közönséges szamár! Hol vannak a csíkjaim?! Ki hiszi el nekem, hogy zebra vagyok?!

— Ki van írva! — vigasztalta Bogyó.

De a zebra csak legyintett.

— És aki nem tud olvasni?! He?! Mert például én sem tudok olvasni! Jaj nekem, jaj nekem!

Otthagyták a síró-rívó zebrát, és az oroszlánketrechez értek. Hát itt meg nagy csönd volt, sőt túl nagy csend! Megálltak, bámészkodtak, s végre észrevették az állatok királyát: a sarokban lapult, és csendesen sírdogált. Még azt is észrevették, hogy óriási darab hús van előtte, de az oroszlán hozzá se nyúlt.

— Mi bajod? — szólt be Bogyó a rácson.

Az oroszlán selypegve válaszolt:

— Borzasztó asz én szerencsétlenszégem!

— És miért selypítesz? — kérdezte Bogyó.

— Hát éppen esz asz! — selypítette az oroszlán, s egy pillanatra kitátotta a száját és gyorsan be is csukta. Bogyóék ekkor látták, hogy az oroszlánnak nincs egyetlen foga se!

Bogyó megsajnálta az oroszlánt, gyorsan felvágta neki a húst késsel-villával, s így szólt:

— Tessék! Egyél! És ne búsulj, később csináltathatsz magadnak műfogsort!

— Micoda capász! Micoda sapász! Néccétek, még a kici majmok isz kinevetnek! — sopánkodott az oroszlán. — De aszért köcönöm!

Bogyóék otthagyták a fogatlan oroszlánt, s figyeltek jobbra, figyeltek balra, de nem találtak több nyomot, ami a Radírpókhoz vezetne. Nem hiányzott sehonnan semmi!

Egyszer csak Bogyó lepillantott a földre, és észrevette, hogy mégiscsak hiányzik valami, vagyis hogy egy lyuk van a földön!

Lehajolt, és belesuttogott a lyukba:

— Radírpók! Radírpók!

Pom Pom is belesuttogott:

— Radírpók!

— Tessék! — hangzott a lyukból.

— Hova mész? — kérdezte Bogyó.

— Ausztráliába! — mondta a Radírpók.

— Miért éppen Ausztráliába? — hökkent meg Bogyó.

— Mert az van szemben! Átfúrom a földgolyót, és kipottyanok Ausztráliában! Különben mit akarsz?

Bogyó észbekapott, abbahagyta a csodálkozást, s lekiáltott a lyukba:

— Gyere vissza! Segítened kell! Nagyon sürgős!

— Radírozni kell valamit? — kérdezte a Radírpók.

— Igen. Egy lakatot. Illetve kettőt.

— Akkor megyek! — hangzott a lyukból. — Ausztrália megvár, nem szalad el! — és kisvártatva kibukkant a Radírpók feje. — Gyerünk, gyerünk! — mondta izgatottan. — Most még benne vagyok a radírozásban!

„Azt elhiszem! — mormogta magában Bogyó. — Elég, ha csak a bokszerre, a villanyszerelőre, az összetorlódott autókra, a gyerekre, a léggömbárusra, a zebrára és az oroszlánra gondolunk!”

Nem mondta ki hangosan, de azért óvatosságból ezt ajánlotta:

— Legjobb lenne, ha a táskámba tennélek!

— Jó! — mondta a Radírpók, és bemászott Bogyó táskájába.

Ügettek, siettek, loholtak vissza a madárkereskedéshez.

Gombóc Artúr még mindig ott szomorkodott a kalitkában. Megmutatták a Radírpóknak a lakatot.

— Semmi az egész! — legyintett a Radírpók.

Majd füttyentett egy halkat, s elkezdte a radírozást. Először leradírozta a kirakatról a keretet szépen körbe-körbe, majd utána leradírozta a rácsot a kalitkáról, s legvégül a két lakatot.

Gombóc Artúr állt, a száját is eltátotta, de nem mozdult.

— Gyere már! — sürgette Bogyó.

— Most már ismerjük egymást? — kérdezte Gombóc Artúr.

— Hát persze! Most már szabad vagy, csak gyere már!

Gombóc Artúr Bogyó nyakába ugrott örömében. Bogyó intett a Radírpóknak is, berakta a táskájába, és elindultak az iskolába.

Útközben Bogyó rágcsálást meg radírozást hallott. Gyorsan megnézte a táskája sarkát, hát éppen akkor pottyant ki a lyukon a Radírpók.

— Hová mész? — kérdezte Bogyó. — Maradj itt!

— De mit csináljak itt?! Nekem muszáj állandóan radírozni! Mivel állandóan viszket az orrom!

Bogyó körülnézett, és meglátta a telefirkált falakat, a telerajzolt kerítéseket, és eszébe jutott valami.

— Lépj be a Köztisztasági Hivatalba! Biztosan felvesznek! És itt ez a csomó firkálás meg rajzolás, ezeket leradírozhatod! — mondta.

A Radírpók nagyon boldog lett!

S rögtön neki is látott radírozni. Messziről kiáltott vissza.

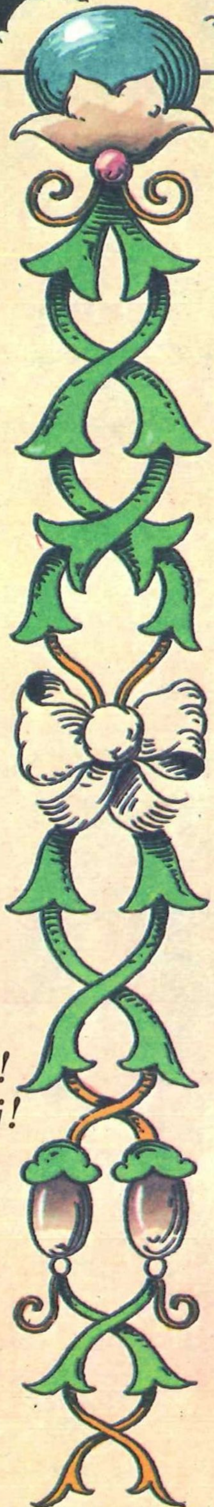
— A Hivatalba utána is ráérek belépni.

Galambosi László

Bakugrás

Terpeszugrás. Bakugrás.
Kopogtat a Mikulás.
Kecske szarván szalmaboglya.
Hullámzik a hóvitorla.
Pihepuha a pehely.
Gyönggyel teli a kehely.
Gyöngyöt csorgat a Karácsony.
Hólapáttal a padláson
három manó körbejár.
Lapátnyéllel pikulál.
Hólapát! Hólapát!
Elöl ballag két kabát.
Hátul ballag a subám.
Csillag csendül bársonyán.
Vízkeresztkor Boldizsár
téblábolva hangicsál.
Menyhért táncol: huj! huj! huj!
Gáspár röpköd: bújj! bújj! bújj!
Csörög a lánc. Csitteg-csattog.
Aranycsipkés fánkot kaptok.
Rege, rege, rajta hát!
Állítsatok égi fát.
Égi fának tetejébe
világítson gyémántkéve.
Virághintón jön a Nyár.
Fűzfasíppal muzsikál.

Kiskun Farkas László

Fordított világ

Nyúlra lődöz Halász Miska,
hálót terít Vadász Pista.

Lisztet őröl Dinnyés Péter,
Molnár Dávid dinnyét lékel.

Kertész Károly nyeregbe száll,
Lovas Géza krumplit kapál.

Maltert kever Borbély Lajos,
Kőműves Bálint szappanoz.

Prémsapkát varr Pék Benedek,
Szűcs Gergely dagaszt kenyeret.

Lenvásznat sző Kádár Konrád,
Takács Tamás hajlít dongát.

Kocsin zötyög Hajós Vendel,
hajón szolgál Kocsis Vencel.

Arató Zsolt fon kosarat,
Kosaras Kelemen arat.

Ruhát fércel Kovács Pál,
Szabó János kalapál.

Mégis, csudák csudájára,
mindegyikük azt csinálja,
ami épp a szíve vágya.

Vida Győző rajza

NAGY KATALIN: GING-GANG-GONG

Görög Júlia rajza

Én már régen akarok neked levelet írni. A testvérem azt mondja, nem is tudok írni. Ez félig igaz. Mert főleg a nyomtatott betűket tudom. De az neked úgyis mindegy. Láttam, nálatok olyan az írás, mintha csupa kis rajz lenne, vagyis sorminta. A testvérem azt gondolja, hogy kicsi vagyok még. Ő ötödikes, és az osztályukból írtak mindenhová a világba képzeletbeli levelet. Én csak elsős vagyok, de igenis el tudom képzelni, mit írnék neked. Mindig nézem a televíziót, amikor Vietnamról szól a híradó. Lehet, láttalak is már, csak akkor még nem tudtam, hogy barátkozni fogunk.

Az a baj, hogy nem is tudom, hogyan szólítsalak. Pedig szép a neved biztosan. Mintha harangoznának, olyan a ti nevetek: ging-gang-gong... Téged hogy becéz az anyukád? Engem Zsuzsónak. Különben Zsuzsanna a nevem. Nekem tetszik. A testvérem néha úgy csúfol, hogy Uzsonna. Ha neked esetleg így könnyebb, mondhatod nyugodtan, hogy Uzsonna, terád nem haragszom érte.

A televízióban azt szeretem nézni, amikor ültetik a rizst az asszonyok meg a gyerekek. Én még csak babot ültettem cserépbe és itatósra. Az csírázott előbb, amit a vizes itatósra tettem. A cserépben futóbab volt, később kihúztam egy spárgát mellé. Úgy kapaszkodik most a kis indáival fölfelé, mint mászókötélen a gyerek. Rizst nem tudok ültetni. Te ügyesebb vagy, mint én, az biztos. Elfáradsz-e, amikor úgy hajladoztok a sárban? És miből van a kalapod?

Amikor azt mutatták a televízióban, hogy háború van nálatok, becsuktam inkább a szemem. Féltem, eltalál a bomba valakit. Remélem, a te apukád nem sebesült meg. Se a nagypapád. Az én nagypapám megsebesült még régen, amikor nálunk volt háború. Nem szeretem, ha meséli. Egyszer láttam a tévében, hogy bombázták a várost nálatok. Elfelejtettem becsukni a szemem. És az emberek bebújtak egy kis lyukba, ami akkora volt, mint egy kukaláda. A nagyapám azt mondta, az egyszemélyes óvóhely, és jó, hogy oda menekülhettek. A kertünkben hátul van egy kuka-láda, amit nem használunk sose. Belebújtam másnap és a fejemre húztam a födelét. Nagyon rossz volt ott nekem.

Azt hallottam, hogy a háború alatt a gyerekeket meg az egész iskolát eldugták a dzsungelbe. Te is voltál a dzsungelben? Láttál tigrist? És óriáskígyót? És farkasokat? Nekem van egy könyvem a dzsungelről, amíg kisebb voltam, abból meséltettem magamnak egész nap. Amikor meg aludni mentem,

mégis féltem. Benéztem az ágy alá, hogy nincs-e ott tigris. Vagy farkas. Vagy óriáskígyó. Most már nagy vagyok és tudom, nálunk nem élnek ilyen vadállatok. Állítólag az erdőben se élnek, de a lakótelepen biztos nem. Te nem féltél a dzsungelben? És ha már ott kellett élned, volt legalább egy szép kis madarad? Olyan picike, mint a gyűrű köve, piros-kék meg lila-zöld, csak a nevét elfelejtettem. Nagyon örülnék, ha megtudnám, hogy volt egy ilyen kis madarad legalább.

Látom, most már visszaköltöztek az emberek a városba, és biciklivel közlekednek. Szeretném tudni, szükséged van-e biciklire? Kölcsönadnám az enyémet. Örökbe is odaadom, ha szeretnéd. Majd elintézem a mamámmal. Mi úgyis metróval járunk. Csak azért vették nekem, hogy erősödjek, ahogy hajtom. Mert elég kicsi vagyok különben, utolsó a tornasorban, ez elég baj. Ha te is kicsi vagy, akkor legalább egyformák vagyunk. És mitől sárga a bőröd tulajdonképpen? És miért van az? Hallottam, vannak, akik csúfolják a másikat, mert a bőre sárga vagy fekete. Sose búsulj ezen! Csak a buták csúfolódnak, hogy a másik kicsi, meg dagadt, vagy sárgabőrű. Barátoknál ez nem számít.

És elég-e az élelem? Nálunk van elég. Legjobb lenne, ha ide jönnél mihozzánk. Én a napköziben ebédelek, de vacsorázni itthon szoktunk. Képzeld, a papám jobban főz, mint a mamám, ez elég vicces, nem igaz? Palacsintát is süt néha. Feldobja a levegőbe és utána elkapja. Ha esetleg nem sikerül elkapnia, akkor én gyorsan megeszem. Hallom, ti főleg rizst esztek. Nem bánom, főzhetünk azt is, ha jobban szereted.

Majd aludj is nálunk. Én is aludtam egyszer a szomszédban, mert nagyon könyörögtem, hogy ott alhassak, csak nem volt hely, és összetolták a két fotelt, ami aztán szétcsúszott. Nálunk van hely, ne félj! Vagy nem bírnád otthagyni az anyukádat? Értem én! Az én anyukám csak ritkán utazik el, és akkor anynyira, de annyira hiányzik, hogy legalább az ő ágyában alszom addig is, amíg visszajön.

Most más nem jut eszembe, amit neked írhatnék. Ha te is írnál nekem, üzend meg föltétlenül, kinyitott-e már nálatok a játékbolt?

Turcsány Péter

Villő születésnapjára

Kis furulyádon játszik az ujjad,
mint apád keze kemény, lágy betűkön.
Nyomomat erdőn te nem keresed,
utamat, mégis, el nem kerülöd.

Búzavirágszemű királyleány,
búzavirágot becéznek dallamok.
Imbolyog szép hajad kis kévéje,
július fényes tábláin fölragyog.

Milyen esőzuhogások után
szárad a könnycsepp füvön, leveleken?
És repcemező széles mosolyát
mért bűvölöd a Nappal közösen?

A 7 éves Turcsány Villő rajza

Anne Geelhaar

Az égkékszemű Matrjoska

A „Három batyu szó” című meséskönyvből
fordította Joó Katalin

Nikolka nem volt gazdag.

A mindennapos munkáját — úgy, bizony! — igencsak, nagyon szerette! Babákat faragott. Amikor a bicskáját letette és elkészült a formázással, szemet festett, meg ruhát a bábuinak. Ha elkészült eggyel, megnézegette, és tiszta szívből örült neki. Aztán, hogy összegyűlt egy kosárnyi Matrjoska baba — ismeritek szerte a világban őket —, elindult velük a piacra, ahol is a gyerekek nagy visongással fogadták. Néha-néha még vásároltak is, de leginkább gyönyörködtek bennük. Mivelhogy Nikolka babái utolérhetetlenül vidámak és szépek voltak.

Egyszer minden addiginál is szebb baba kerekedett a bicska és az ecset alól. Égszínkék szemet festett neki. Amint így farag, meg festeget, az jár éppen Nikolka fejében, s azt sóhajtozza: — Hej, csak lennék én gazdag! Micsoda pompásan is élhetnék!

— Legyen, ahogy akarod!

Nikolka körülnézett, vajon ki szólhat? De már akkorra a szépségesnél is szebb, égkékszemű Matrjoska baba ott pergett-forgott a szobában. Amerre fordult, ahányszor csak perdült hullott, az aranytallér!

Nikolka csak ámult, bámult. De hogy a tallér hullott, gondolta, azt bizony össze kéne szednie, hiszen ajándékként kapja, s az ajándékot nem hagyhatja szanaszét gurulni! Fogott egy zsákot, és rakta bele az aranyakat. Rakta, csak rakta... A Matrjoska meg táncolt. Aztán rákacsintott azzal a csodálatosan égkékszín szemével, és azt csilingelte a hangocskája:

— Élj boldogan és örvendj Nikolka! Mulass, pihenj, csak egyet ne csinálj soha-soha többé: faragókést, pingáló ecsetet nem vehetsz a kezedbe, mert ha ezt megteszed, akkor a gazdagságod szertehull és szegényebb leszel, mint valaha is voltál!

Így csilingelt a Matrjoska baba hangja, villogott a kék szemepárja. Azzal volt, nincs — eltűnt!...

Nikolka meg alig hitte, mi történt. Amikor elhitte, örvendezett:

— Micsoda szerencse! Végre kipiheni magát a kezem — nézegette a bicska okozta keményedéseket, sérüléseket. Aztán elővett egy tallért és vásárolt magának egy kispadot, hogy ott pihentesse magát s a kezét. Aztán, hogy ott üldögélt, az járt az eszében, miért is nem vesz magának még vagy tíz kispadot, de legalább hetet, hogy hétfőn, kedden, szerdán, a hét minden napján másikon ülhessen, pihenhessen? Van pénze elég, most már megteheti!

Elindult a városba és ott mindent megvásárolt, amit szeme-szája megkívánt.

Odahaza szép, uras házat építtetett. Aztán megházasodott. Esztendőre megszületett a kicsi Nikolka, a fia. Ott ringatta, aztán lovagoltatta a lábán. Napszámra a kemencepadkán szunyókált. Finom volt a keze, akár a selyem, a sok keményedés, bütyök mind el-

múlott róla. Tán a pátriarkának sincs olyan úri keze, mint neki!

Volt háza, szép felesége, kicsiny fia.

Mégsem lelte a helyét. Szomorú volt, és naphosszat meg sem szólalt. Megismerte azt a szót, melyet eddig csak hírből hallott, és ez az unalom volt.

Egyik nap a kicsi Nikolkával az erdőt járta. Letértek az útról és áfonyát szedtek. Amint leültek pihenni, valami megreccsent a lába mellett. Egy fadarab volt. Felemelte, kézbevette. Megnézte jól. Megforgatta. Aztán elővette a bicskáját. És faragni kezdett! Közben fütyörészett, és beszélgetett a nyers fához.

A közelben megszólalt a régen hallott csilingelő hangocska:

— Gondold meg, Nikolka! Ha megint faragni kezdesz, ismét dolgozol, oda a tallérod, oda a gazdagságod!

Nikolka tovább énekelgetett. Valami olyasmit, hogy mit ér a kincs, ha örömöd nincs.

Ez a kifaragott Matrjoska baba, ha lehet, még szebb volt, mint az a régi! Fütyörészve vitte haza Nikolka. Mellette dudorászott a fia is. Igaz, a nagy ház helyén kicsiny, fehérre meszelt kunyhó várta őket, és csak egy padocska állott előtte. De Nikolka száján nem fogyott el az ének meg a tréfa. És olyan gyönyörű Matrjoska babákat senki sem faragott, meg festett, mint ő, meg a felesége. Mert bizony, az asszony is megtanulta ennek a munkának az örömét. Lett is hamarosan ismét szép házuk, mindenük — de legfőként mosolyuk, jókedvük!

Aki nem hiszi, járjon utána — és mához három hétre legyen Nikolkának a vendége! Hátha megajándékozza egy égkékszín szemű Matrjoska babával!

Majtényi Erik versei

A mi fenyőfánk

Csönget a szán,
csillag a fán,
villamos csillag
szirmai nyílnak.

Magasra nőtt a
délceg fenyőfa,
sudár magasra
s rakva a karja
jó édességgel,
már alig fér el.

Fa alatt árnyék,
ott az ajándék,
nyúl, picifarkú,
korcsolya, karcsú,
vízfesték, tégely,
könyv tele képpel.

Láttad a fánkat?
Nála sudárabb,
pompásabb nincs tán,
Töpreng a titkán
kisfiú, kislány:
Vajon ki mit kap?

Víg ünnepünkre
boldogan süt le
a bíbor csillag.

December

Beköszöntött
december,
az udvaron
hóember.
Kapott kürtős
kalapot,
azzal kíván
jó napot.
Kíván, s aztán
megbánja,
mert a napfényt
nem állja.
Napsütésben
fogyton fogy,
szinte-szinte
összerogy.
Szívesebben
mond tehát
szép jó, hideg
éjszakát.

Vida Győző rajza

Görög Júlia rajza

Nyolc sportágban szerepelnek kedvenceink. Találjátok ki, melyikük mit csinál? (Te melyik téli sportot űzöd?)

Megfejtés a 18. oldalon.

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	

A jóságos manó

Kis nyuszi vagyok. A mesebeli erdőben élek. Itt a hideg tél. Sűrűn hull a hó. Egy házikóhoz érek, fény szűrődik ki az ablakon. Halkan bekopogtatok. Egy manócska nyit ajtót.

— Mit keresel nyuszika? — kérdezi.

— Mindent befedett a hó, nem találok élelmet.

— Várj egy kicsit! — szólt a manó.

Nagy kosár répát és káposztát adott nékem. Hazamentem, behúzódtam a kuckómba. Vidáman rágcsáltam a répát. Egyszer csak sírást hallok. Egy kis mókus panaszkodik, hogy éhes. Elküldtem a manóhoz. Nagy kosár diót kapott tőle. Elmúlt a tél. A mesebeli erdőben mindent virág borított. Egy nap csokrot szedtünk a mókussal. Újra felkerestük a manót. Megköszöntük, hogy télen ennivalót adott.

Ennyi volt, mese volt, a mesének vége volt.

Kocsis László *3. a. oszt.*
3432 Emőd, Ált. Iskola

A kisegér téli álma

Kisegér kinézett az egérlyukból. A kertet hótakaró borította.

— Jaj! — mondta a kisegér. — Mit csináljak? Kemény tél lesz, ha már most, december negyedikén leesett a hó! Hideg van, s ennivalóm sincs. Mit csináljak?

Ekkor leszállt az udvarra egy holló.

Kisegér odarohant hozzá, és megkérdezte:

— Holló, mit tegyek a hideg és az éhség ellen?

Holló hátrafordult és azt mondta:

— Én bizony nem tudom. De menj el az erdőbe a szarvashoz, ő biztosan tudja!

Kisegér elindult. A madaraktól, nyusziktól kérdezte a helyes utat. Végre odaért a szarvashoz. Megkérdezte tőle:

— Szarvas, mondd, mit tegyek a tél ellen?

— Hm... Kisegér... Nem tudom. De kérdezd meg a medvét. Ő tudja.

Szarvas elvezette medvéhez az egérkét. Fölfelé futottak, havas fenyőfák között, míg odaértek egy sziklabarlanghoz. A kisegér az igazat megvallva, félt bebújni.

Bentről szuszogás hallatszott. Hiába cincogott a kisegér, a mackó nem ébredt föl. Így hát a kisegér megcsiklandozta a talpát. Erre a mackó rögtön fölébredt.

— Ejnye, szedte-vedte egérke! Miért ébresztettél fel?

— Azt szeretném megtudni, mit kell tenni az éhség, a hideg, és a tél ellen?

— Hát téli álmot aludni! De az nem neked való!

— Hogy kell azt csinálni?

— Behúzódsz az egérbarlangba, vagy hová. Aztán vackot készítesz, és alszol. Tavaszig föl sem ébredsz. Érted? Hát akkor szervusz, kisegér! — mondta a medve, és elaludt.

A kisegér pedig elindult hazafelé. Szorgalmasan nekilátott a téli álom elkezdéséhez. Úgy kezdte, hogy bebújt a lyukba, de hamarosan kibújt, mert elfelejtette megkérdezni a medvétől, hogy hogyan kell a téli álmot csinálni.

Megint meglátta a hollót. Megkérdezte tőle:

— Hogy kell csinálni a téli álmot, holló?

— Virrassz egy éjszakán át. Csak a következő éjszakán aludj el! Akkor talán úgy sikerül a téli álom, mint a medvének. Ezzel holló elrepült. Kisegér meg beszaladt az egérlyukba. Várta az éjszakát, amikor nem alszik, csak készül a téli álomra. Eljött az éjszaka. A hold kibújt a felhők között, és ezüstös fényét lehintette a földre. A hó pedig ragyogott, úgy, mintha a föld kristályporral lenne behintve.

Kisegér majd elolvadt a gyönyörűségtől.

Másnap napközben majd elaludt. Aztán este lefeküdt, és mély álomba merült. Mélyen aludt, csak másnap délután ébredt fel.

— Tavasz van! Vége a télnek! — ujjongott. Az ám, de ez a tavasz valahogy hasonló volt a télhez! Hó borította a földet, és nulla alatt volt a hőmérséklet. Elfelejtette a múlt éjszakai holdat, a hold ezüst sugarát, a kristályporos földet. Búsan nézett ki. Rájött: a téli álom nem neki való, csak a medvének. Aztán megvigasztalódott. Talált egy darab sajtot, meg egy fél kiflit. Úgy találta, azért a tél is szép!

Apáthy Kati *V. b. oszt.*
1118 Budapest XI., Schwiedel u. 37.

Fakutya

Ez a kutya nem ugat,
nem ugrándoz, nem szalad,
nem morog és nem harap.

Ez a kutya jeget vár,
azon siklik,
ha nincs nyár.

Ez a kutya fakutya,
kis szánkónak a bátyja,
jégen van a világa.

Rajki Anita
2. oszt.
7812 Garé, Rákóczi u. 98.

Hóember

Esik a hó az udvarban,
örülnek a gyerekek,
pirosra gyúlt vidám arccal
készítik a hóembert.

Először a nagy pocakja,
majd a teste készül el,
piros fazék a kalapja,
a kezébe söprű kell.

Fekete szén a két szeme,
sárga répa az orra,
rászállott a kicsi cinke
lesz most finom vacsora.

Ollé Judit
I. sz. Dózsa kerti Ált. Isk.
2800 Tatabánya
II., Vadász u. 24.

Mondóka

Vidámok a mókusok,
Nincsen nekik sok dolguk.
Mert ha dolguk sok volna,
Vidámságuk elmúlna.

Balogh Károly
1. oszt.
4400 Nyíregyháza
Őszőlő u. 99.

Felfújt

Ehhez a vidám felfújthoz szép, megtermett lufira van szükség. A német úttörők lapja, a FRÖSI közölte ezt az ügyeskedést — mi azzal továbbítjuk, hogy szilveszterre, farsangra, klubnapra, tombolára vidám és újszerű ajándék. Tehát kell hozzá az említett lufi felfújt állapotban, vékony papír — alkalmas a W. C.-papír —, tapétaragasztó, kartonpapír, tus, színes filctoll, olló, ecset, tű és finomszemcséjű dörzspapír.

Először a felfújt lufit jól elkötjük, nehogy kiengedje a levegőt. Előkészítjük a tapétaragasztót. A finom papírt apró darabokra tépjük. A lufit a ragasztóval egyenletesen végigkenjük az ecset segítségével, és a papírdarabkákkal teliragasztjuk. Ezután egy napi pihenő következik — ugyanis annyi idő kell a tökéletes száradáshoz. Utána újabb adag ragasztóval bekenjük, újabb vékony papírréteggel borítjuk. Természetesen újabb egy teljes száradási nap következik. Ez így ismétlődik akár 6 vagy 12 alkalommal. Ha az utolsó réteg tökéletesen megszáradt, a tűvel beleszúrunk a lufiba. Ezt megtehetjük, hisz a rétegek megszilárdulnak addigra. A legutolsó réteg előtt elkészítjük a malac lábát, fülét, farkát. A láb tojástartóból készül, az orra és a füle kartonpapírból, a farkincája meg fonalból vagy papírból. Ha ezeket rögzítettük, akkor tesszük rá az utolsó réteget, mely elfedi a rögzítési helyeket. Ha teljesen száraz, dörzspapírral finoman megcsiszoljuk, festékkel meg lakkal beszínezzük. A pofácskáját ezután festjük rá, sőt ha perselymalacnak szánjuk, akkor a hátán levő nyílás is ezután készül.

A német úttörők nemcsak szerencsemalacot készítettek, hanem baglyot, cápát, sőt macskát is hasonló felfújással! Rajta, fújjátok fel ti is azt a lufit — és írjátok meg, mi minden készült az alapötletből!

Imre Anikó *munkája*
5000 Szolnok, Jászi F. u, 14.

AZ ÚJ KIRÁLY MÁTYÁS LEGYEN!

A NÁNDORFEHÉRVÁRI GYŐZELEM UTÁN HUNYADI JÁNOST PESTISJÁRVÁNY RAGADTA EL. ÁRVÁIHOZ — LÁSZLÓHOZ ÉS MÁTYÁSHOZ ÍGY BESZÉLT ANYJUK:

LEGYETEK MÉLTÓAK, DICSŐ APÁTOK EMLÉKÉHEZ MINDEN ÁRMÁNYKODÁS ELLENÉRE!

V. LÁSZLÓ FÉLTETTE HATALMÁT A NAGYHÍRŰ CSALÁDTÓL. EZÉRT LÁSZLÓT LEFEJEZTETTE, MAJD PRÁGÁBA MENEKÜLT ÉS ODA MAGÁVAL VITTE FOGSÁGBA MÁTYÁST.

ANYJA HO VAL KÜLDÖTT NEKI AGGÓDÓ ZTATÓ LEVEL

BOSSZÚT AKARTAM ÁLLNI VÉDENCEIMÉRT DE A SORS CSELEKEDETT HELYETTEM: A KIRÁLYT MEGMÉRGEZTÉK. AZ ÚJ KIRÁLY MÁTYÁS LEGYEN!

ÍGY BESZÉLT SZILÁGYI MIHÁLY, DE A FŐ-URAK IS TANÁCSKOZTAK →

LEGYEN FRIGYES, A NÉMET CSÁSZÁR A KIRÁLY, VAGY GARAI NÁDOR, VAGY JAGELLÓ, DE NE HUNYADI MÁTYÁS!

SZILÁGYI MIHÁLY 40 EZER EMBERREL BUDÁRA TART ÉS A DUNA OLY ERŐSEN BEFAGYOTT, HOGY SENKI MEG NEM ÁLLÍTHATJA!!

TÁRGYALNI AKAR, NEM BOSSZÚT ÁLLNI... EGYEZZÜNK MEG VELE...!

A MÁTYÁST ÉLTETŐ TÖMEG TETT PONTOT A TÁRGYALÁSOK VÉGÉRE. 1458 JANUÁRJÁBAN A DUNA JEGÉN MEGVÁLASZTOTTÁK AZ ÚJ KIRÁLYT.

MÁTYÁS HARCI ZAJBAN SZÜLETETT, KATONÁK SÁTRÁBAN FEJLŐDÖTT. A GYÁVASÁGNÁL ÉS TÉTLENSÉGNÉL SEMMIT SEM VETETT MEG JOBBAN.

Írta: Papp László

Rajzolta: Nagyvári László

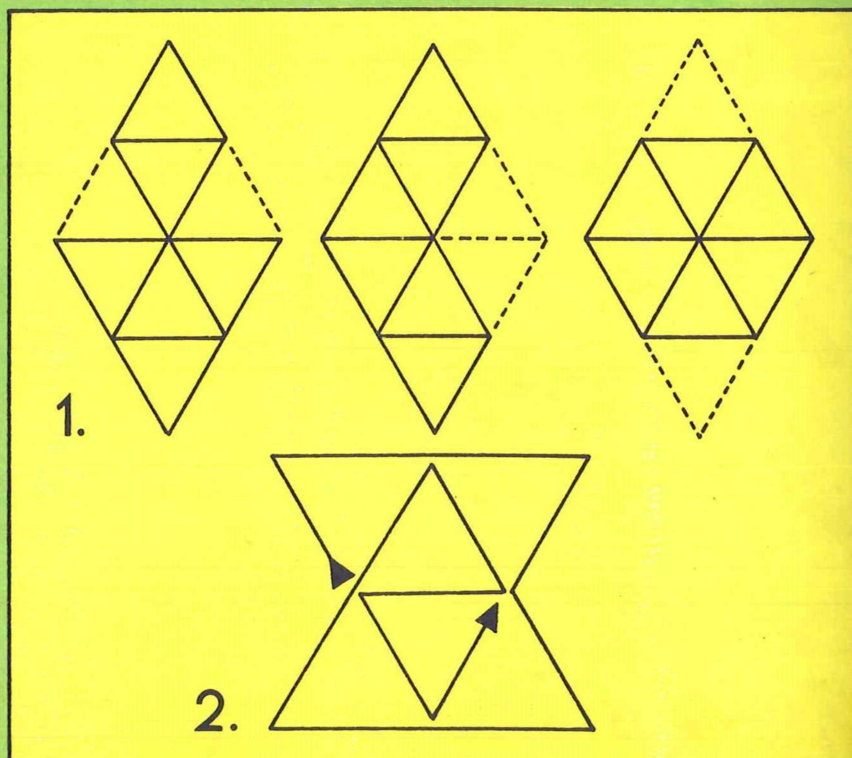

Dobra verjük

Figyelem! *Bizonyára értesültetek már a VII. úttörőparlament tanácskozásáról. Döntött a parlament a „+1" vállalásról is, Jöjjenek most már az ötletek, bátran kezdeményezzetek! S vonjátok be minden akciótokba szüleiteket, a felnőtteket is! Vidám, öntevékeny programokkal tegyétek emlékezetessé hazánk felszabadulásának 35. évfordulóját, s köszöntsétek a Magyar Szocialista Munkáspárt XII. kongresszusát!*

Fenyőbaba. Három fenyőbaba szoknyácskáit és fejdíszét vághatjátok ki a mellékletből. A sziromszoknyákat a pettyes csíkok mentén ragasszátok. Ha megszáradt, egy piros, egy lila, egy sárga szoknyát rakjatok egymásra, de úgy, hogy ne essen szét, a derekán levő nyelvecskével ragasszátok belül egymáshoz. A fejet a szaggatott vonal mentén hajtsátok össze, és a sárga szoknyába dugjátok bele. Egy kis inggombot fűzzetek fel kb. 30 cm himzőfonálra. Alulról fölfelé haladva a fejen és a zöld sapkán át húzzátok át a félbehajtott fonalat, a gomb a szoknya alatt marad és ezért nem esik szét a baba. A fonal felső végére kis vattacsomót varrjatok, az majd fennakad a fenyő tűi között. Az áthúzott fonálra, a baba feje tetején, kötözzetek sárga fonaldarabkákat, ez lesz a haja, ami kilóg a sapka alól. A másik két babának nem zöld kúp a sapkára, hanem sárga csillagocska. A melléklet rajzdarabkái alapján még több babát készíthettek ajándékozás céljára is, vagy saját karácsonyfátok díszítésére.

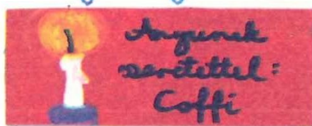
Rejtvényfejtők, figyelem! A szeptemberi, októberi és novemberi fejtörők helyes megfejtését közöljük:
Szeptember: Pótold ki: iskolatáska. **Játék a szavakkal:** pl. liba, hiba, hóba, hóka, róka — vagy liba, lába, Rába, ráma, Róma, róka.
Keresztrejtvény: Tettekkel a mi világunkért. **Gyufarejtvény:** 1. rajz.
Október: Keresztrejtvény: október, növekvő, okosan, repülő. **Körbe-körbe:** a 20 filléresnél kezdte. **Gyufa-számtan:** XV—XII = III. **Egy vonallal:** 2. sz. rajz.
November: Régimódi rejtvény: 17345: NEVEM, 628: BOR, 1—8: NOVEMBER. **Körbe-körbe:** Éljen november hetedike. **Keresztrejtvény:** zúzmara, nagyapa, Zoltán, Aranka. **Töltögető:** A 6 literes edényből beleöntjük a tejet a 11 literes kannába, és a 8 literesből hozzáöntünk míg a kanna tele nem lesz. Azután a 11 literből visszaöntünk a 6 literesbe, a 11 literes kannában 5 liter marad.

Téli sportok
(12—13. oldali rejtvényünk megfejtése)
1 — síugrás, 2 — műlesiklás 3 — bob
4 — gyorskorcsolya 5 — műkorcsolya
6 — jéghoki 7 — sífutás 8 — szánkózás

Kedves Paprika! Én már most készülök a karácsonyra: cédulákat rajzolgatok. Ezeket fogom az ajándékcsomagokra ragasztani.

Mit szólsz hozzájuk? Coffi

Coffi, Coffi! Mi a csudának kellenek cédulák? Odaadja az ember az ajándékot, és kész! Paprika

Vigyázz, Paprika! Tudod, hogy jártam tavaly karácsonykor? Nagyapámnak vettem egy pipát, az unokaöcsikémnek vettem egy indiánt. Mindkettőt becsomagoltam, s elvittem nekik. Másnap kiderült, hogy összecseréltem a két egyforma csomagot! Megrémültem.

Szegény unokaöcsikém! Remélem, nem pipázik! És szegény nagyapám! Csak nem indiánozik? Elrohantam hozzájuk, hogy visszacseréljem az ajándékokat – de képzeld el, Paprika, egyik sem adta vissza! Sőt, külön meg is köszönték! Nagyapám sakkjából ugyanis elveszett a fehér király, s betette a helyébe az indián törzsfőnököt... A pipát unokaöcsikém beleépítette a LEGO hajójába. Így hát nem történt semmi baj. De idén cédulát ragasztok minden csomagra. Szép is, hasznos is. Szia! Coffi

Íme két cédula, hogy össze ne tévessz bennünket:

Marék Veronika munkája

Játszanak a gyerekek
Adorján Csaba 1. o. tanuló munkája

4133 Konyár, Templom u. 11.

Postafiók 100

Mindenki szereti a mesét — még a felnőttek is. Azt javaslom, helyezkedjetek el, mert érdekes igaz mesét hallotok! Mesemondónk Várady Judit elvtársnő, aki családjával együtt évek óta él kiküldetésben Algériában. (Gyorsan keressétek elő Afrika térképét, megtaláljátok rajta az országot!)

„Itt, ebben az idegen világban mindig csodálatos öröm, ha egy pici darabja az otthoni világnak eljut hozzánk. Vegyész vagyok, és messze a gyermekkortól. Valamikor a Pajtás újságban mint kis nyomolvasónak megjelent egy helytörténeti feldolgozásom. (Ez 1958-ban volt.) Nagy eseménynek számított az életemben: nyomtatásban olvastam a nevem! Most itt, ezen a helyen önként adódott, hogy közelebb kerüljek a kinti gyerekekhez. Él itt hivatalos kiküldetésben jó néhány magyar család. A fiaim — a két Kustár gyerek — orosz nyelvű iskolába jár. Igen egyszerű kis barakk épület ez, kívülről, de belülről más! Kiváló nevelők tanítanak, jó kis közösség alakult ki. Nálunk nincs mozi, tévé. Az ember a családra és a barátaira, kollégáira számíthat. Magában az is szórakozás, ha kirándulunk a gyerekekkel. Az iskolában önálló kis magyar őrsünk van. Nagyon jó közösség ez — és a csapat is az! Gyűjtik a hazai képeket. Kis magyar sarkuk és faliújságuk van, s hogy a többi pajtás is értse, mit látnak — orosz nyelvű feliratok magyaráznak. Van Algírban egy nemzetközi tábor 100 km-re Tipassában. Meglehet jövő nyáron ott táboroznak majd a gyerekek."

Most pedig következzenek az említett Kustár gyerekek, Péter és András. (21 7-H-I Sidi Amar el Hodjar ANNABA Algir)

„Sok érdekes dolog történik itt. Szeretnénk megosztani a hazai pajtásokkal. Ezért elhatároztuk, hogy könyvet írunk és sokat rajzolunk hozzá. Majd elküldjük a KISDOBOS-nak! Most pedig egy kis helyzetjelentés a vízről, ami itt mindig kevés.

A napon ötven fok van. Ha néha parányi kis felhő úszik át a hegyek felett, szempillantás alatt el is tűnik. Azt mondják errefelé, hogy megeszi a Szahara. Eső hónapok óta nem esett. Ember, állat és természetesen mi gyerekek is szenvedünk. A házak bádogteteje izzik a hőségtől. A közelben egy szem kút csordogál. A lakótelep és a város is víz nélkül van. Ha folyik néha a csapból, az iszapos és ihatatlan. Napi munkánkhoz tartozik a vízhordás. Sokan állunk sorban különböző edényekkel. Ki, mit bír el, azzal jön: madzagon húzott deszkával, rajta vizesvödör vagy bödön van, piciny arab gyerekek várnak a sorban. Ha felnőtt jön, szétröppenünk, aztán ügyeskedünk tovább. Mire hazaérünk a víz csak arra elég, hogy megmosakodjunk benne. Valamikor itt is bővizű folyók rohantak a tengerbe, de eltűntek, kiszáradtak. Csak a szomjas ember tudja, milyen kincs a víz. Vigyázzatok az otthoni vizekre! Ez a legnagyobb kincsek egyike földünkön!"

Eddig az algériai leveleink.

És nem mesék, hanem valóság...

Még csak annyit, hogy előző postafiókjainkban olvastátok biztosan — hiszen kaptunk elég rajzot és levelet — AZ ÉN CSALÁDOM, továbbá érdekes, régi, valakitől tanult JÁTÉK leírását kértük. A pályázati idő lejárt, sok szép munka érkezett. Folyamatosan közöljük a legjobbakat lapunkban. Búcsúzóul pedig — hiszen 1980-ban egy új évtized kezdetén találkozunk ismét! — jó vakációzást és boldog új esztendőt kíván minden pajtásunknak a

Kisdobos

Ferkai Loránt: Nyomtatás, sablonfestés

A nyomtatás tulajdonképpen igen egyszerű dolog: kiemelkedő betűket, rajzokat kell befestékezni és papírra nyomni. Tegyük fel, hogy egy bélyegzőt akarsz készíteni, mondjuk raj-bélyegzőt, saját névbélyegződet vagy könyvedbe nyomható „névjegyet", úgynevezett ex libriszt (pl. ZSÓKA KÖNYVE). Keríts megfelelő nagyságú radírgumit, majd rajzold meg a szöveget ugyanakkorában egy papírlapra (1.), de tintaceruzával. Ha ezt rásimítgatod a radírra, átmásolódik — persze fordítva (2.). A betűk melletti részeket késsel óvatosan kivagdosod, a radírt rászegezed egy fadarabkára (3.). A bélyegzőt kis tálkába tett festékes textildarabra, habszivacs darabra nyomkodva (4.) befestékezed. A kívánt helyre nyomva, kész a lenyomat.

Ünnepek előtt sokfelé illik üdvözlő lapokat küldeni. Egy-egy lap ára bizony nem áll arányban a kisdobos pénztárcájának tartalmával, érdemes tehát levelezőlap-gyártásra berendezkedned. Egy levlap mérete kb. 10 × 15 cm, ezt a felületet kell néhány „motívummal" kitöltened (5.), például fenyőfákkal és őzikékkel vagy bármi mással. Hogy a tucatnyi lapot elkészíthesd, az előre kivágott vastag műszaki rajzlapdarabokra nyomd rá a figurákat krumpliból faragott bélyegzőkkel (6.). Festékként sűrű vízfestéket vagy temperát használj. A figurák mellett halvány színnel megfestheted a levlapot, s azt is ráírhatod, hogy „KELLEMES ÜNNEPEKET" vagy „BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT. A festést ecsettel (7.) vagy a 4. ábrán mutatott festékes-párnával végezheted.

Sokszorosíthatsz „sablon" segítségével is. Tegyük fel, hogy az ünnepi asztalra meglepetésként saját díszítésű papírszalvétákat kívánsz minden családtagod terítéke mellé helyezni. Ehhez lyukasra kivagdosott sablont kell használnod: rajzolj erősebb rajzlapra 6—8 cm sugarú negyedkörbe (8.) valami díszítményt, karácsonykor fenyő vagy gyertya illik, körömollóval vagdosd ki a formát. A sablont helyezd sorba az egyszínű, minta nélküli papírszalvétákra (9.) és sűrű vízfestékkel a lyukakon keresztül színezd ki a mintát. Kérj fel mindenkit, hogy tegyék el emlékbe a szalvétát, mert ha használnák, valamennyien a szivárvány minden színében játszanának!

Kartonsablonok és bélyegcsipesszel fogott festékes szivacsdarabka (10.) felhasználásával papírra, vászonra babaterítőt, babafüggönyt stb. is csinálhatsz. Jó nyomóforma készülhet parafadugóból is (11.). Ha többet készítesz, több szín felhasználásával igen szép mintákat állíthatsz elő, akár növényi, akár állati vagy emberi figurákból, mértani vagy népművészeti formákból.

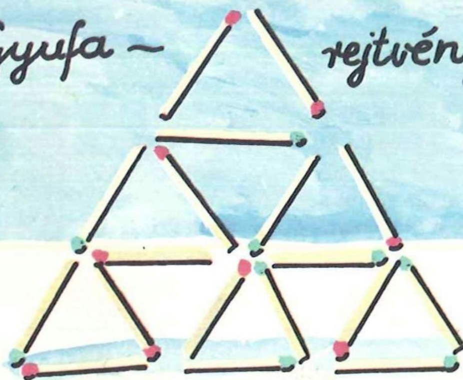

Decemberi fejtörő

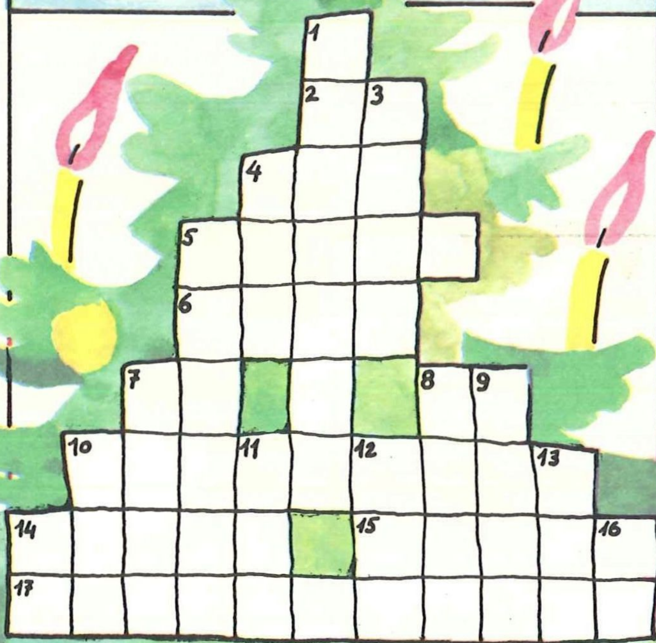
Betű – játék

Bontsuk betűire a KARÁCSONY szót. A betűkből sok új szót rakhatunk össze. PL. KAR, RÁCS, KÁNYA, SONKÁRA. Keressétek meg ebből azt a szót, amelyet az összes betű felhasználásával készíthettek (ragozott formában van!).

Gyufa – rejtvény

Rakd ki gyufából ezt a 9 háromszöget. Végy el 7 gyufát úgy, hogy csak 4 háromszög maradjon, 8 gyufát úgy, hogy csak 4 háromszög maradjon, 9 gyufát úgy, hogy csak 4 háromszög maradjon.

Keresztrejtvény

Vízszintes: 2. Japán eleje. 4. Európai nép. 5. Szép ajándék. 6. Kúszónövény része. 7. Rag. 8. Cucc közepe. 10. Ajándék kislányoknak. 14. Rángat. 15. Ilona egyik beceneve. 17. Édes karácsonyfadísz.

Függőleges: 1. Karácsonykor kapjuk és adjuk. 3. Szülő. 4. Bödön vége! 5. Hangoskodik. 7. Játék. 8. Biztatás. 9. Zár. 10. Bizony rövidítve. 11. Szalon közepe. 12. OIC. 13. Ildikó vége! 14. Kettős mássalhangzó. 16. Fordított rag.

A keresztrejtvényből csak a **vízszintes 5, 10, 17** és a **függőleges 1.** megfejtését írjátok le.

Okoskodj!

Helyezd el a számokat úgy, hogy soronként vízszintesen és függőlegesen és átlósan is 10 legyen az összegük.

1	1	1	1
2	2	2	2
3	3	3	3
4	4	4	4

Egy kis számtan

```
     . . × 4.
     . . 8
     1 6 0
   . . . .
```

Egy kétjegyű számot megszorzunk egy másik kétjegyű számmal. A feladat egyes számait leírtuk, másokat csak ponttal jelöltünk. Találjátok ki, milyen számokat kell a pontok helyére írni. Nem is olyan nehéz, ha gondolkodtok!

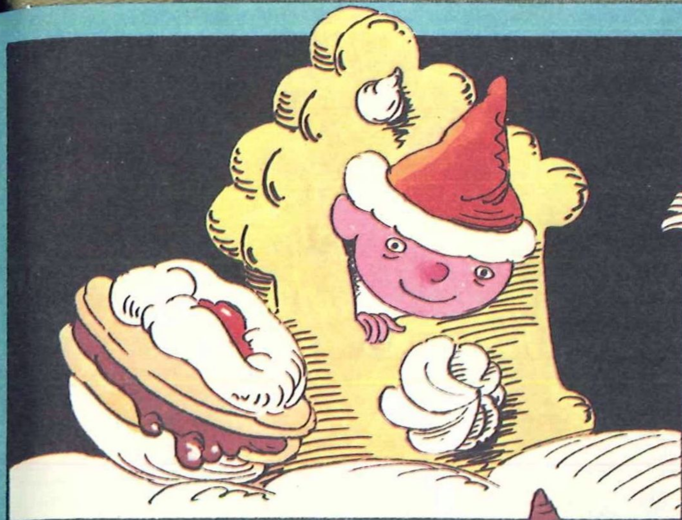
Figyelem! Ezt a decemberi rejtvényt most fejtsétek meg, de csak februárban kell majd a többivel beküldenetek.

kisdobos

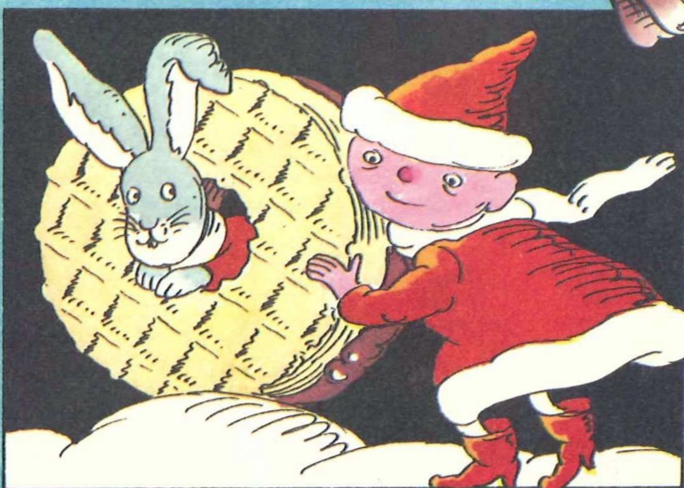
A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXVIII. évf. 10. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor

Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, 1502 Budapest, Postafiók 100. Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György
Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben
és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) 1900 Budapest V., József nádor tér 1., közvetlenül
vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 50,— Ft, I. félévre 30,— Ft, II. félévre 20,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 79.0803. Felelős vezető: Monori István vezérigazgató
INDEX: 25.442
HU ISSN 0450-3287

A címoldal **Szűcs Norbert** kisdobos munkája, Makó.

Ára: 5,— Ft
Sok örömöt, vidám téli szünidőt!